

**Fedőneve:
Jégmadár**

ANONYMOUS

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

A sexpionage egyik legismertebb típusa a „szexcsapda” művelet, melynek célja a célpont szexuális kompromittálása információszerzés céljából. A műveletben csábítóként részt vevő férfi neve holló, a női csábító a fecske.

Wikipédia-bejegyzés a „sexpionage”-ról

1

MONTREAL, 2016

Grace Elliot Montreal belvárosának legolcsóbb hoteljében ült egy foltos, lila kanapén. A kis lakosztály arculatát nem újították meg az 1980-as évek óta, amikor a tengerparton álló szörfösökről készült, kifakult fotók még művészetnek számítottak. A falakat és a padlót lyukak csúfították, a mennyezeten penészfoltok terjengtek, a homályos tükröt neonrózsaszín sávok díszítették. A kilencedik szint dohányzóemelet volt. A 927. szoba úgy bűzlött, ahogy csak egy generációnyi cigaretta- és sörszagú lehelet, testszag és kudarc bűzleni tud.

Grace mindezt csodálatosnak találta. Megjegyzett minden apró részletet, hogy később újra és újra fel tudja idézni, mert ma délután egészen biztosan újraindul a karrierje.

Digitális felvevőjét bekapcsolta, de a biztonság kedvéért futott egy ilyen alkalmazás a telefonján is. A készülékek rögzítették az ágy sarkán ülő, Violet Rain néven ismert, magas nő hangját. Az interjú létrejöttének feltételei közé

tartozott a vékony Davidoff cigaretta, a Juicy Fruit rágógumi és egy üveg negyvennyolc dolláros riojai vörösbor. Violet így most egyszerre dohányzott, rágózott és ivott. Mindezek ellenére fogai fehéren csillogtak. Halványsárga flip-flopja enyhén elszíneződött, haja és lábkörmei azonban ugyanolyan makulátlanok voltak, mint a foga. Grace számára Violet műmellei csodálatos, ám ugyanakkor fájdalmas tehernek tűntek.

– Tehát soha nem adott magának pénzt?

– Miféle kérdés ez? Miért adott volna? – Violet körül nézett, mintha mások is lennének a szobában, akiket vele együtt megsértettek. – Én nem vagyok kurva. Művész vagyok. Julia Roberts kurva volt, amikor lefeküdt azzal a vén finggal a *Micsoda nő!*-ben? Nem. Csupán kurvát játszott egy filmben.

Ez teljesen ellentmondott annak, amit Grace a forrástól hallott.

– Sajnálom.

– Mindegy – mondta a lány. – Nem maga az egyetlen. A szüleim és az én drága keresztény bátyám, akik tizenkilenc éves koromban már szóba sem álltak velem, szintén nem értették. Van a valódi szex. Az a sok nyögés és kiabálás? Az mind csak színjáték. Ugyanúgy játszom, mint bármelyik másik színész. Amikor a valódi életemben együtt vagyok egy férfival, egy kedves barátommal, akkor én csak én vagyok, ő pedig ő.

– Mindig színész akart lenni, Violet?

– Felsőként és a gimnáziumban drámatagozatos voltam. Egyszer még Júliát is játszottam! *Lásd, válni is alig tudok, s jó éjt kívánnék – hajnalig.* Nem én döntöttem úgy, hogy húsz évig ebben a mocskos, francia pornófővárosban éljek. Egyszerűen csak így történt. De most végre bejutok a tévébe, és ebben maga fog nekem segíteni, Grace.

Grace amerikaiként nem tudta elképzelni, hogy Montreal bárminek is a fővárosa lenne, legkevesbé a pornográfiaé. Nem is hallott erről. amíg rá nem kényszerült, hogy idejöjjön. Odahaza az érzelmi oktatási rendszer kulcsfontosságú eleme volt: minden, ami modern, erős, ügyes és mocskos, az az Amerikai Egyesült Államokban jött létre.

Grace könyökével a térdére támaszkodva előrehajolt, elég közel ahhoz, hogy Violet cigarettájának füstje átitassa a haját. Jól jött volna egy zuhany, de nem itt.

– Ha pénzt nem adott magának, akkor mit adott? Úgy értem, jóval idősebb magánál. Maga gyönyörű, ő meg... ő meg olyan, amilyen.

– A kor nem számít. Ha úgy vesszük, az összes férfi visszataszító. – Violet sóhajtva elnyomta a cigarettáját, és meggyújtott egy másikat. – Azt hiszem, akár el is mondhatom. Amikor beszélni akart velem, az első héten azért utasítottam el, mert nem akartam senkinek se keresztbe tenni. Nem az én stílusom, hogy valakit bajba keverjek. Hiszen nem tett semmi illegális vagy bizarr dolgot, hacsak a feleség megcsalását nem tekintjük annak. Tudja, miért írtam végül vissza? Mert a pasas egy hazudozó. Azt mondta, esküszöm, azt mondta, levisz New Yorkba meg Los Angelesbe, és bemutat néhány producernek. Elintézi, hogy bekerüljek a tévébe.

– Betartotta az ígéretét?

– Tartotta a lószart. Ötször voltunk együtt, és összehordott mindent, talán valóságshow-k, talán szappanoperák, aztán... semmi. Velem ezt nem lehet csinálni!

Violet fél órával korábban szigorú szüleiről mesélt. Tizenhét éves korában kirúgták a gimnáziumból, és Ontario északi részéből Montrealba költözött. A terv az volt, hogy modellnek áll, elutazik New Yorkba, Londonba vagy Párizsba, összeszed egy kis pénzt, ismeretségeket szerez és betör a filmiparba. Most, pornókarrierje végén, a harminc-

hatodik évében járt. Találkoztatott egy nősz biztosítási szakértővel, de a kapcsolatnak nemrég véget vetett egy pénzügyi vita.

Miközben Violetet hallgatta, Grace-nek eszébe jutott, milyen sok közös vonása van egy pornósztráknak és egy bulvárújságírónak. Mindketten szakmai okokból jöttek Montrealba, azt gondolva, hogy csupán ideiglenes megoldás lesz. Mindketten abban reménykedtek, hogy ez a kilencven perc a Clementine Hotelben visszazökkenti őket álmaik vágányára, és ez a sztori majd mindent megváltoztat.

Grace hetedikes korában megnyert egy írói pályázatot minnesotai szülővárosában, Bloomingtonban. A nyerevény része volt egy minneapolisban ebéd a *Star Tribune* városi riporterével. Még most is emlékezett a találkozó minden pillanatára. Varázslatosnak tartotta, hogy bármit, előételt és főfogást is rendelhet az étlapról. Egy új világ kapui tárultak ki előtte.

Am 1998, az az év, amikor újságírói diplomával, az évfolyam középmezőnyében, elvégezte az iskolát, ínséges időszak volt a lapkiadók számára. Vagy legalábbis Grace Elliott lapkiadói számára. Elküldte életrajzát az ország összes nagy napilapjának, köztük a *Star Tribune*-nak is. Amikor nem kapott visszajelzést, következtek a közepes méretű napilapok és magazinok. Ettől egy kicsit megszakadt a szíve... aztán nagyon. Az iskolában nem szerzett magának mentort, a városi riporter pedig, aki elvitte ebédelni Minneapolisban, időközben meghalt. Az egyetlen ajánlat, amit felvételi kérelmeire kapott, egy önköltséges szakmai gyakorlat volt az *Esquire*-nél. Anyagi helyzete miatt nem engedhetett meg magának egy önköltséges gyakorlatot a világ egyik legdrágább városában, ezért egy különösen sötét hétvégén válaszolt egy meglehetősen homályos hirdetésre a kollégium üzenőfalán, amely nem igazán mondott

el semmit a *National Flash*ról, de még a kiadó helyéről sem. Az újság anyavállalata nemrég költözött New Yorkból Kanadába, mert az igazgatótanács harminc évre szóló bérleti szerződést kötött egy kőből épült raktárházra Montreal régi városrészében – mindössze évi egy dollárért. A felszabadult helynek volt valami köze a Québec szeparációs pávatánca miatt beköszöntő gazdasági fejlődéshez, de Grace sosem értette meg, miféle értéket kaptak a helyiek a pénzükért. A *Flash* összesen három kanadait foglalkoztatott.

– Mikor ejtjük meg a fotózást? – kérdezte Violet, miután végeztek a beszélgetéssel. – Ha nem ismer senkit, én tudok egy pasast. Régen a Guessnek fotózott reklámokat.

– Ismerek néhányat. – Grace szinte megmámorosodott. Violet a legkomorabb, legszégyenletesebb részletekig beszámolt kalandjáról a férfival, aki egyesek reményei, mások félelmei szerint az Egyesült Államok következő elnöke lehet. Hamarosan már mindketten New Yorkban fognak interjúkat adni a CNN-nek. Amikor kikapcsolta a felvevőket, Violet két műanyag pohárba töltötte a rioja maradékát, és koccintottak az elkövetkező időszakra. – Máris elkezdem szervezni a találkozókat, de szexi és erős fotóknak kell készülniük.

– A női erőre – emelte fel poharát Violet.

– A női erőre. – Grace Violet poharának pereméhez érintette a sajátját, és ittak. A majdnem száznyolcvan centiméteres Violet valamivel magasabb lehetett Grace-nél, és jóval érzékibb kisugárzású. Az utolsó férfi, akivel Grace randizott, „előnyösen izmosnak” nevezte őt, amitől körülbelül annyira érezte magát csábító jelenségnek a lány, mint egy maratonfutó férfi. Miközben kortyoltak, olyan csend támadt, hogy hallották egy pár szeretkezését a szomszéd szobából.

– A nő egyértelműen színlel – állapította meg Violet.
– És most mi következik? – kérdezte Grace-től.

– Visszamegyek az irodába, és elkészítem a szerződését. Erről az egésztől nem beszélhet senkivel, amíg nyilvánosságra nem hozzuk.

– Mikor kapom meg a pénzt?

– Amint átmege az ügy a jogi osztályon. Szólok nekik, hogy siessenek. Ha a szerkesztő megismeri a sztoriját...

– Gondolja, kifizetik a kétszázézetet? A százötvenezer helyett? Szükségem volna egy új kocsi.

– Szerintem ragaszkodjon a kétszázötvenhez. Biztosan alkudozni akar majd, és a végén megállapodhatunk kétszázban.

Grace nem zavartatta magát amiatt, hogy Violet érdekeit képviseli. A *National Flash* tulajdonosa rengeteg visszataszító dolgot pénzelt, ami Amerikában zajlott. Grace austini tanárai elborzadtak volna, ha meghallják, hogy a sztorikért fizet a forrásainak. Ám az újságírás már rég nem volt ugyanaz, mint aminek az 1990-es években képzelte.

Odakint hűvös, ám napsütéses alkony köszöntött be. Az egyik templomkert fájáról lehulló utolsó októberi levelek pörögve landoltak Grace hajában. Ahogy a bortól enyhén zúgó fejfel lépdelt a belvárosból a délkeletre fekvő óváros felé, hirtelen sokkal jobb színben látott mindent, amit addig gyűölt: a zálogházakat és a gyorséttermeket, a cigarettacsikkeket a csatornában, a graffitiket, a piercingekkel teletűzdelt fiatal, bőrruhás punkokat, a kartondobozokon ülő, mocskos kutyákkal kéregető koldusokat. Ezt az egészet most nagyon emberinek látta. Az érzést semmi sem ronthatta el, mert hamarosan előáll pályafutása legnagyobb – sőt igazából első – sztorijával. Negyvenhárom éves volt, elvált és saját elhatározásából gyermektelen, egy egy hálószobás lakás és egy macska tulajdonosa, a táskájában három kitöltetlen antidepresszáns-recepttel. Egy héten átlagosan öt estét egyedül töltött, romantikus vígjáté-

kokat nézett a Netflixen egy pohár borral, amely meg sem közelítette minőségben a Violetnek vásárolt riót. Violet Rain! Két hónapja üldözte őt. Még az austini Texasi Egyetem nagy hírű tanárai is egyetértettek volna abban, hogy nem könnyű felvenni a kapcsolatot egy pornószttárral, elnyerni a bizalmát, és néhány közös kávézás alkalmával meggyőzni, hogy tárja nyilvánosság elé a történetét.

A *National Flash* mindig is egy vicc lesz évfolyamtársai körében, akik nívós kiadóknál kötöttek ki, mielőtt még betöltötték volna harmincadik életévüket. De azt egyikük sem vitathatja majd, hogy amit Grace most letett az asztalra, azt kitartó, türelmes és etikus újságírói munkával érte el. Ha a sztori kipattanása után talál egy nagy képzelettel megáldott, kockázatvállalásra hajlamos szerkesztőt, akkor ő is *végrehajtja az átmenetet*. Megteszi, amire tizenkét éves kora óta vágyott: újságíróvá válik.

Rámosolygott az idegenekre. Megállt, hogy megsimogasson egy golden retrievert. Az irodájától egysaroknyira, egy vaníliától illatozó butikban felpróbálta azt a háromszáz dolláros kasmírsálát, melyet már hónapok óta nézegetett. A mai napig megérinteni sem merte. Amikor fényképaláírásokat írsz a mediterrán tengerparton henyélő, formátlan hírességek fotói alá, nem érdeled meg, hogy kasmírt tapogass. Hátrafeszített vállal megállt a tükör előtt, kissé összeborzolta barna haját, hogy megfelelően omoljon a sálra és a kabátra, levette a szemüvegét, újra feltette, megint levette.

– Nagyon finom darab – mondta az eladó.

Azért vette meg a sálát, mert a régi Grace, a Violet előtti Grace nem tette volna meg. Ez volt a fordulópont, az újjászületése pillanata.

A raktárnál köszönt a portásnak, és a lift helyett inkább a lépcsőt vette igénybe. Főnöke, a *National Flash* főszerkesztője és kiadóvezetője, Steadman Coe éppen a telefonon

lógott üvegfalú irodájában. Papucscipős lábát az asztalra felrakva terpeszkedett karosszékében, erős hangja és harsogó nevetése a falon kívül is jól hallatszott. Coe a hideg ellenére nem viselt zoknit babakék öltönyéhez és fekete nyakkendőjéhez. Minden reggel leborotválta a fejét, és mostanra kiütközött a borosta a füle felett. A gyártási nap tegnap volt, ezért az északnyugati sarkot bérlő videójátékfejlesztők kivételével senki sem dolgozott. Grace elfordult Coe-tól, és magában elismételte, mit fog mondani. Látta magát új sáljában az ablakban visszatükröződni, ahogy elmondja a szavakat. Összegörnyedt. Miért görnyed össze mindig? Kihúzta magát, vállát ismét hátrafesztette. Ez lesz *pályafutásom legnagyobb sztorija... és a tiéd is.*

Az évnek ebben a szakában korán sötétedett. A Szent Lőrinc-folyó felett rózsaszínre és lilára színeződtek a felhők. Grace újra és újra megérintette a sálat, amely még mindig hordozta a butik vaníliaillatát. A legutóbbi három alkalommal, amikor meglátogatta orvosát a középkorú nők szokásos félelmeivel – érez valami furcsát a bal mellében, valamilyen csomót a jobb térdhajlatában, és fáj a feje, de nem a bortól –, a vizsgálatok eredménye negatív, negatív és negatív lett. A mentális egészségét vizsgáló kérdezz-felelek már nem hozott ilyen kielégítő eredményt. Grace nem tartotta magát depressziósnak, de az orvos közölte vele, hogy az. Csak miután megérkezett a majdnem üres raktárépület harmadik szintjére, az üvege mögött kiabáló és harsogó Steadman Coe-hoz, akkor jutott el az öndiagnózisig: egyszerűen kielégületlen. Nem használta ki a lehetőségeit. Sajnálta magát, mintha az újságírás, a volt férje és a globális gazdasági rend választotta volna neki ezt az életet. Hogyan kerülhette el a figyelmét ez a mély igazság? Minden az ő választása volt.

– Az én választásom.

– Magadban beszélsz, Gracie. – Coe állt irodája nyitott ajtajában, szájában meggyújtatlan szivarral.

Kihúzott gerinc, hátrafesztett váll, gondolta Grace.

Coe visszaült a helyére, feltette a lábát az asztalra, és mielőtt Grace-nek lehetősége nyílt volna belekezdeni a sztorijába, rátért az éppen befejezett telefonbeszélgetés során aratott, teljesen jelentéktelen reklámdiadalra. Más lapok reklámbevételről estek el, míg ők további pénzekhez jutottak, köszönhetően a közelgő elnökválasztási kampánynak.

– Ennek hamarosan vége lesz.

– Nem, ha ő nyer – mutatott rá Coe. – Ezek a közvélemény-kutató cégek lenéznek és alábecsülik a honfitársainkat, a te honfitársaidat, Gracie...

Grace szépen lassan újra meggörnyedt.

– Steadman...

– Majdnem hat óra. Miért vagy még itt?

– Az elmúlt két hónapban sokat dolgoztam egy...

– Ha kell még idő, menj szabadságra. Jógázz, vagy valami hasonló szarság, csatlakozz egy csoporthoz...

– Már jógázom. És most figyelj rám!

– Figyelek.

– Most fejeztem be egy hosszú interjút egy Violet Rain nevű pornósztrárral.

– Nagyszerű. Szereztél nekem autogramot?

– Akinek négy éve viszonya volt Anthony Craiggel.

Coe levette a lábát az asztalról és szivarját egy üres kávésbögrébe dugta. A mosoly eltűnt az arcáról, elsápadt.

Grace pedig elmondott mindent, egészen a Clementine Hotelben ünneplésként elfogyasztott üveg riojáig. Igen, a 250 000 dollár valóban nem kis pénz, de a választásig alig egy hónap volt hátra. Röviden és gyönyörűen megfogalmazva: ez lesz a világ legnagyobb sztorija.

Amikor a főnöke végül megszólalt, szokatlanul vékony volt a hangja.

– Mindenki tudja, hogy voltak viszonyai. A válásai...
– Pornóasztárokkal? Te olyan elnököt akarsz, aki pornóasztárokkal hetyegett?

Coe megvonta a vállát. Grace nem erre az arckifejezésre számított. Az iroda sarkában zümmögő kis hűtőszekrényben lapult néhány Veuve Clicquot. A nő azt várta, hogy mostanra már kinyitnak egyet. Hiszen ez lesz az év szenzációja, online megjelenésekkel együtt Violet őrzött néhány fényképet a mobiltelefonján: szaftos bizonyíték!

– Adnál egy percet? Fel kell hívnom Jacket. – Coe felállt.
– Steadman, tudom, hogy ő a mi pasasunk. „A mieink pasasa.” De ez...

– Csak egy percet kérek. És csukd be az ajtót.

A nő elhagyta az irodát, visszatért saját székéhez, onnan figyelte Coe arcát az üvegen keresztül. Jack Dodsoné volt a *National Flash*, jó néhány kaszinóval, hotellel és egy evangélikus keresztény gyökerű, felszálló ágban lévő hamburgerezőlánccal együtt. Ráadásul a párt és Anthony Craig elnöki kampányának fő támogatói közé tartozott. Ugyanakkor régen ő maga is újságíróként dolgozott. Rá fog harapni.

Főnöke alig egy perc múlva magához intette.

– Ül le – mondta, amint Grace kinyitotta az ajtót.

– Inkább állok. Mesélj.

– Kitől van az infó?

Grace-nek ezt nem kellett elmondania. Egy valódi újság valódi szerkesztője meg sem kérdezné. Felsőhajtott.

– Miért?

– Kompromittálhatja a kapcsolatodat Elenával.

Grace ezt már többször is átgondolta, főként mivel *valóban* Elena volt a forrása. Az információ véletlenül bukkant napvilágra néhány pohár pezsgő elfogyasztása után, de egy valódi újságírónak emiatt nem szoktak álmatlan éjszakái lenni.

- Lehetséges, de...
- Megvesszük a sztorit.
- Tényleg? – Összezsapta a tenyerét. – Meg kell mondanom, Steadman, már a legrosszabbra számítottam.
- És kifizetjük a kétszázötvenezeret.
- Violet el lesz ragadtatva. Holnap estére elkészülök a cikkel. Meg kell szerveznünk egy fotózást, és a művészeti részlegnek...
- Megvesszük a sztorit, Gracie, de nem adjuk ki. Mondj el minden részletet, a többiről majd Jack ügyvédje gondoskodik.
- Mi? Miért?
- Túl közel a választás. Nem lenne helyénvaló.
- A pénteki címlapunkon Roseanne Barr van bikini-ben.
- A férfi megvonta a vállát.
- Nem az én döntésem.
- Ezt nem teheted, Steadman! Gyakran csinálunk rossz dolgokat, de ez *tényleg* rossz! Le kell közölnünk a sztorit. Az embereknek tudniuk kell Violetről és róla...
- Sajnálom, Gracie.
- Ez volt a felmondás pillanata. Ennek kellett lennie! Nem maradt más választása. Floridában élő anyja számlái azonban felemésztették fizetése harmadát. És akkor még ott volt az ő jelzálaga is. Nem tudott pénzt félrerakni. Égett a szeme, de *nem, nem, nem* fogja elsírni magát Steadman Coe előtt. Ezért inkább átnyúlt az asztalon, kivette a kubai szivart a kávésbögréből, az egyik vége nedves volt, gusztustalan. Kettétörte, és hozzávágtá a falhoz.
- Tennem kell valamit, amitől jobban érzed magad – mondta a férfi.
- Grace nem tudta tovább nézni a botoxtól sima arcot, inkább sarkon fordult és kivonult a szobából.

– Ugye még nem jártál Európában? – A férfi követte őt, papucsipőjének bőrtalpa csattogott a fapadlón. Ettől eltekintve teljes csend honolt az irodában. Időközben még a játékfejlesztők is hazamentek.

Grace az asztalán álló üres papírkosárba dobta új sálját. Beszennyezte saját kudarca. Szánalmasnak és nevetségesnek látta már a Barry Manilow-képet is az asztala melletti falon, akárcsak a pezsgőspohárban álló gerberaszálat, amit ő maga vett saját magának. Mire is számított? Még szép, hogy nem fog működni. Grace Elliottnak, vagy éppen bármelyik Elliottnak soha, semmi nem működött. Átok ült rajta, ugyanúgy, mint vak anyján, halott apján és szegény, elfeledett nagyszülein, előttük pedig a dédszülein. Útközben hazafelé kiváltja az egyik receptet. Az és egy üveg olcsó ausztrál bor majd könnyít a helyzeten.

Coe előrehajolt, és letett egy vastag papírt az asztalára, amelynek fejlécén ismerős logó díszelgett: La Cure Craig. Az alján Elena kusza aláírása állt, egy megjegyzés kíséretében: „Változott a terv. Csatlakozzon hozzám, *duše moje*.”

– A következő találkozótokra egy New Yorknál sokkal egzotikusabb helyre repültök. Lehet, hogy nem az elnöki székért indul, de talán mesél valamit a volt férjéről. Gracie, gondolj csak bele! Ha Craig győz, ha hozzásegítjük a diadalhoz a magunk egyszerű és jelentéktelen módján, exkluzív hozzáféreseed lesz az egyik legfőbb bizalmasához. Elena Craiggel nagyon szoros a kapcsolatod. Talán később még egy könyvet is írhatsz. – Elhallgatott, a papírra mutatott. – Nem mentél nyaralni, mert azt mondtad, nem engedheted meg magadnak. Tessék, itt van, és nem neked kell állnod a költségeket. Gracie, utazz el Prágába!

2

NEW YORK, 2014

Grace Elliott huszonegyedik születésnapja óta először éjszakázott New Yorkban, ezúttal egy zajos sarki motelben, a Times Square szélén. Nem a szirénák és az éjszaka üvöltöző holdkórosok fosztották meg az álomtól. Ellenük ott volt a füldugó. Azért nem aludt, mert másnap reggel kilenckor találkozni fog Elena Craiggel.

Amikor Elena az 1990-es évek elején elvált híres férjétől, az esemény hatalmas botrányt kavart Manhattanben, és az egész világ felkapta a hírt. Ő szerepelt minden hírműsorban és minden újságban. Nem hagyta veszni a lehetőséget, inkább elindította saját vállalkozását, a La Cure Craiget.

Grace már tizenhat éve írt híres emberekről a *National Flash*nek, de soha nem töltötte a reggelt eggyel sem. A Gapben vásárolt ujjatlan, fekete, vörös pöttyös ruháját viselte, gardróbja legjobb darabját. Reggelinél, miközben még egyszer átolvasta a kérdések listáját, rálöttyintett egy

kis kávé a ruhára, amitől az egyik pötty barnára színeződött.

Találkozóját Elena Craiggel a Central Park West mellett álló La Cure Craig központba beszélte meg. Grace úgy döntött, gyalogol, hogy egy kicsit lelassuljon a szívverése, és lásson valamit a városból, ám különösen kellemetlen márciusi nap volt, a szél minden irányból cibálta a haját. Mire megérkezett, Taylor Swift-es bubifrizurája „egész napomat a tengerparton töltöttem” viseletté változott. Az őt fogadó hostess, aki akár vikingköpenyeket is reklámozhatott volna, rengeteg fekete szemhéjfestéket viselt. Egy kicsit talán túl sokat is, de Grace tudta, hogy ebben nincs igaza. Minden középnyugati nő azzal a meggyőződéssel születik, hogy New Yorkban csak ő követhet el divatbakit.

A La Cure Craig üvegből épült. Kristálycsillárok, kristálylépcső, kristálybútorok makulátlan, fehér bőrpárnázattal. Az előtérben álló zongora is kristályból volt, és magától játszott egy Chopin-szonátát, amikor Grace első alkalommal látogatott el az élményfürdőbe, 2014 tavaszának második napján. A La Cure Craighban ha valami nem kristályból volt, akkor fehér színt kapott.

Hogy miért pont kristály? Grace a gazdag emberekről készített Netflix-sorozat egyik epizódjából megtudta, hogy a cseh kristálycsiszolók a legjobbak. A sör és az üveg az ország kultúrájának szerves részét képezte, mint a szusi és a szaké Japánét, vagy a juharszirup és a sütsőtelen mentetgetés Kanadáét. Az élményfürdő előtere forró, édes gyógynövényektől illatozott. Hogy megnyugtassa magát, amíg Elena Craig érkezésére vár, a Chopin-darabra koncentrált. Tudta, hogy ezeknek a maguktól játszó zongoráknak van valami nevük, de nem jutott eszébe, mi az. Anynyira fáradt és ideges volt, hogy az elméje cserben hagyta. Bal szemhéja kontrollálatlanul rángott.

Elena Craig pontosan kilenc órakor lesétált a kristálylépcsőn egy olyan fehér kosztümben, ami akár álcaruhának is elment volna ebben a környezetben. Grace felállt, hogy fogadja, de nevelésesen kicsinek érezte magát. Körülbelül ugyanolyan magasak lehettek, de Elenában volt valami, amitől óriásinak tűnt. Megtöltötte az egész helyiséget saját magával, ami a tévében valahogy nem jött át. A médiában kétféle típusú történet keringett Elena Craigról. Az egyikben ő volt a vicces akcentusú kirakatfeleség, akinek soha nem sikerült megvetnie a lábát a New York-i társadalom felső osztályában. A másik szerint Elena intelligens és félelmetes nő volt, aki ikonikus luxusjarműveket tervezett, létrehozta Amerika egyik legsikeresebb élményfürdőláncát, és egykori férje egyik legbizalmasabb tanácsadója maradt. Grace ösztönei azt súgták, a második változat az igaz, míg az elsőt olyan férfiak találták ki és terjesztették, akik megijedtek Elena Craigtól, és próbáltak küzdeni az érzés ellen.

– Miss Elliott?

– Hívjon csak Grace-nek. – Kezet nyújtott.

Elena elfogadta, és megszorította. Tekintete gyakorlatilag letapogatta Grace-t, észlelte a kávéfoltot a ruháján, az olcsó konfekciócipőt, a pattanás maradványát a homlokán. Grace megpróbálta eltakarni a foltot jegyzetfüzetével, de Elena mintha azon is átlátott volna. Mielőtt megszólalt, Grace már biztos volt benne, hogy el fogja küldeni őt. Nem volt elég okos, nem volt elég divatos, *nem volt elég* ahhoz, hogy ennek a nőnek a társaságában legyen, nemhogy még írjon is róla saját szemszögéből.

– Mikor érkezett, Grace?

– Tegnap.

– Remélem, Steadman Coe a tőlem kapott pénzből valami jó hotelben szállásolta el.

– Ó, igen, hogyne.

– Valóban?

– Nem, Miss Craig. A szállás rettenetes.

– Legközelebb valami jobbat választunk – mosolyodott el alig láthatóan Elena, és kézen fogta Grace-t. – Maga ideges. Nem ismerős New Yorkban? – Átvezette Grace-t egy magánterembe, ahonnan ragyogó kilátás nyílt a parkra. – Emlékszem, amikor sok-sok évvel ezelőtt először jártam a városban. Nem hasonlít semmi másra, igaz? Úgy érzi magát, mint egy rovar, igaz?

– Igaz. – Grace majdnem azt felelte: *igaz, köszönöm*. Azon töprengett, honnan tudhat ennyi mindent róla Elena. Egyből átlátott rajta, pedig mindent megtett, hogy tapasztaltnak és magabiztosnak tűnjön.

– Maga középnyugati?

– Igen. Honnan tudta?

Ahelyett, hogy válaszolt volna a kérdésre, Elena helylyel kínálta Grace-t, és megkérdezte, mit enne vagy inná. Most, vagy inkább később szeretné megnézni a La Cure Craiget? A beszélgetésük után kér masszázst vagy manikűrt?

Elena Craig pont az ellenkezője volt annak, amit Grace elképzelt; az ereje abban rejlett, hogy észrevett más embereket, elérte, hogy fontosnak és megbecsültnek érezzék magukat, hogy megnyugodjanak. Tíz perccel később, miután beszámolt minnesotai gyermekkorának részleteiről, a könyörtelen iparág valóságába fült újságírói ambícióiról, és teljes tudatlanságáról a divattal kapcsolatban, Grace rájött, hogy Elena most már még többet tud róla, ő pedig még kevesebbet Elenáról.

A munka egy hetente jelentkező tanácsadási rovat volt a *National Flash*ben, melyet Elena neve alatt a La Cure Craig támogatott. Divatról, ételről, csillogásról, válásról, anyaságról, újraraházasodásról szólt, valamint még valamiről, amit Coe „megfizethető pompának” nevezett.

Elena Craig és Grace Elliot félévente személyesen is találkozni fognak, hogy kitaláljanak és megválaszoljanak tizenkét kérdést. Minden kérdést hozzákapcsolnak egy kitalált nőhöz, és adnak neki valami banális választ. A repülőutat és a hotelt Elena fizeti, és 120 dolláros napidíjat biztosít Grace számára, amiről Coe nem fog tudni.

Grace már az első találkozáskor rájött, nem tudja, hogyan legyen szellemíró. Ez nagyon sok mindenben különbözött az újságírástól. Az első három kérdés Elena általános filozófiájáról túlságosan átlagosra sikeredett.

– Az ilyesmikre igazából senki sem kíváncsi, nem igaz? – kérdezte egy idő után Elena. – Nem valami különleges dolgot szeretnének megtudni?

Grace nevetett.

– Mi az? Talán tévedek, Grace?

– Nem. Vicces, de szinte mindenben tökéletesen igaza van.

– Igazából *ez* a vicces. És egy kicsit szomorú is, ha jobban belegondolok. És most, duše moje, mielőtt valóban belekezdzenék, mit szólna egy mimózához?

Grace még sosem kóstolt mimózát.

– Rendben. És hogy nevezett?

– Csehül van, körülbelül azt jelenti, hogy „lelkem”. A lányommal megnéztük a Pinokkiót, amiben a hazudós fiú lelke egy tücsök volt.

– Tücsök Tihamér.

– Az maga. – Elena kért két mimózát. – Most képzelje el, hogy maga egy középkorú nő Nebraskából. – Láthatóan nagyon élvezte kimondani, hogy *Nebraska*. – Mit szeretne tudni rólam?

– Hát... Anthony Craig felesége volt.

– Hosszú évekig.

– Ő... híres ember.

– Enyhén fogalmazva.

– Miért tartotta meg a nevét a válás után? Minden a nyilvánosság előtt zajlott, alaposan utánajártam. Rettegetesen viselkedett magával.

Megérkezett a felszolgáló a koktélokkal, és Elena jelentősen pillantott Grace-re, amikor az köszönetet mondott neki. A magas, keskeny poharak a gyümölcslével és a pezsgővel remekül festettek a kristályasztalon.

– Duše moje, én köszönöm az aggodalmát, de az leginkább csak színház volt, tudja? Az élet egy színelőadás. Mondja csak, maga emlékezne az Elena Klimentová névre?

– Talán.

– Most ne udvariaskodjon, legyen őszinte. Biztosan elfelejtené. Már el is felejtette, igaz? Én üzletasszony vagyok. A név egyet jelent a márkával.

Grace öt perccel később már le tudta írni az első kérdést:

Kedves Elena!

Rajtakaptam a férjemet, megcsalt egy barátnőmmel, aki még csak nem is olyan csinos. Természetesen elválunk. Mit gondolsz, megtartsam a nevét?

Egy hackensacki megtört szív

Az első találkozást követően mindig késő délután jöttek össze, egy üveg pezsgő társaságában, amit nem szennyeztek be gyümölcslével. Grace hallgatta Elenát, Elena pedig eljátszotta Elenát. Mindig idézte a kulcsmondásokat, hogy autentikusabbnak tűnjön. Ezekből a jegyzetekből azután megírta a cikket.

Coe számára ez jövedelmező szerkesztői reklámprojekt volt, Elena pedig előtérben tudott maradni, fenntarthatta a kapcsolatot azokkal a nőkkel, akik valóban érdeklődtek iránta: akik a szupermarketek pénztárainál vásárolták a magazinokat, és egy másfajta életről álmodoztak. Grace pedig

– bár a cikkek nem az ő neve alatt futottak – több millió olvasót ért el minden héten valamivel, amit ő hozott létre. Hacsak nem történt nagyobb botrány, a *Kérdezd Elenát!* volt a *National Flash* legolvasottabb rovata.

– A válasz fájdalmas volt, és megszégyenítő, de Anthony és én barátok vagyunk, mondhatni társak gyermekünk életében, üzleti érdekeinkben és ambícióinkban. – Elena ivott egy hosszú kortyot. – Ezt ne írja bele a cikkbe, de van még egy ok. Az én Tonym lesz a világ leghatalmasabb embere.

– Sajnálom. – Grace abbahagyta a jegyzetelést. – Nem értem, mire gondol.

Elena Craig áthajolt a kristályasztalon, alatta a pezsgő sziszegve habzott a keskeny poharakban. Sem az arcán, sem a szemében nem volt mosoly. Megkocogtatta Cartier óráját.

– Csak várjon és figyeljen, duše moje.